

(Akty przyjęte na mocy Tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej)

DECYZJA RAMOWA RADY 2005/214/WSiSW

z dnia 24 lutego 2005 r.

w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 lit. a) oraz art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Zjednoczonego Królestwa, Republiki Francuskiej i Królestwa Szwecji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska na posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. zatwierdziła zasadę wzajemnego uznawania, która powinna stanowić podstawę współpracy sądowej w Unii, zarówno w sprawach cywilnych, jak i karnych.
- (2) Zasada wzajemnego uznawania powinna mieć zastosowanie do kar o charakterze pieniężnym, wymierzonych przez organy sądowe lub administracyjne, w celu ułatwienia egzekwowania takich kar w Państwie Członkowskim innym niż Państwo, w którym wymierzono kary.
- (3) W dniu 29 listopada 2000 r. Rada, zgodnie z konkluzjami z Tampere, przyjęła program środków w celu wprowadzania w życie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych ⁽³⁾ i przyznała pierwszeństwo przyjęciu przepisów w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania kar o charakterze pieniężnym (środek 18).
- (4) Niniejsza decyzja ramowa powinna obejmować także kary o charakterze pieniężnym wymierzone w związku z naruszeniem przepisów ruchu drogowego.
- (5) Niniejsza decyzja ramowa szanuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w art. 6 Traktatu i wyrażonych w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej ⁽⁴⁾, szczególnie w jej rozdziale VI. Żaden z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie może być interpretowany jako zakazujący odmowy wykonania orzeczenia, jeśli istnieją

oparte na obiektywnych przesłankach podstawy, aby przypuszczać, że kara o charakterze pieniężnym została wymierzona w celu ukarania osoby ze względu na jej płeć, rasę, religię, pochodzenie etniczne, przynależność państwową, język, poglądy polityczne albo orientację seksualną lub że sytuacja tej osoby może ulec pogorszeniu z jednego z powyższych powodów.

- (6) Niniejsza decyzja ramowa nie uniemożliwia Państwu Członkowskiemu stosowania własnych przepisów konstytucyjnych dotyczących sprawiedliwego procesu sądowego, wolności stowarzyszania się, wolności prasy i wolności wyrażania opinii w innych mediach,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszej decyzji ramowej:

- a) „orzeczenie” oznacza prawomocne orzeczenie nakazujące osobie fizycznej lub prawnej uiszczenie kary o charakterze pieniężnym, wydane przez:
 - i) sąd państwa wydającego w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego;
 - ii) organ państwa wydającego inny niż sąd w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego, pod warunkiem że dana osoba miała możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych;
 - iii) organ państwa wydającego inny niż sąd w odniesieniu do czynów podlegających karze zgodnie z prawem państwa wydającego jako naruszenie przepisów, pod warunkiem że dana osoba miała możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych;
- iv) sąd właściwy także w sprawach karnych, które dotyczą orzeczenia, o którym mowa w pkt iii);

⁽¹⁾ Dz.U. C 278 z 2.10.2001, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 271E z 7.11.2002, str. 423.

⁽³⁾ Dz.U. C 12 z 15.1.2001, str. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, str. 1.

b) „kara o charakterze pieniężnym” oznacza zobowiązanie do zapłaty:

- i) określonej w orzeczeniu kwoty pieniężnej w związku z popełnieniem przestępstwa lub wykroczenia;
- ii) zadośćuczynienia zasądzonego w tym samym orzeczeniu na rzecz pokrzywdzonych, jeżeli pokrzywdzony nie może w ramach tego postępowania zgłaszać roszczeń cywilnoprawnych, a sąd działa w ramach wykonywania swojej właściwości w sprawach karnych;
- iii) kwoty pieniężnej na poczet kosztów postępowania sądowego lub administracyjnego prowadzącego do wydania orzeczenia;
- iv) kwoty pieniężnej na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom określonej w tym samym orzeczeniu.

Pojęcie „kary o charakterze pieniężnym” nie obejmuje:

- nakazu konfiskaty przedmiotów służących do popełnienia przestępstwa lub wykroczenia, lub korzyści uzyskanych z nich,
 - orzeczeń o charakterze cywilnoprawnym, wydanych w związku z roszczeniami odszkodowawczymi oraz roszczeniami o przywrócenie stanu poprzedniego, egzekwowalnych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾;
- c) „państwo wydające” oznacza Państwo Członkowskie, w którym orzeczenie w rozumieniu niniejszej decyzji ramowej zostało wydane;
- d) „państwo wykonujące” oznacza Państwo Członkowskie, do którego orzeczenie zostało przekazane w celu jego wykonania.

Artykuł 2

Wyznaczenie właściwych organów

1. Każde Państwo Członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o tym, który organ lub organy na mocy jego prawa krajowego są organami właściwymi zgodnie z niniejszą decyzją ramową, w przypadku gdy to Państwo Członkowskie jest państwem wydającym lub wykonującym.

2. Nie naruszając przepisów art. 4, każde Państwo Członkowskie może wyznaczyć, jeśli będzie to konieczne z uwagi na organizację jego systemu wewnętrznego, jeden lub więcej organów centralnych odpowiedzialnych za administracyjne przekazywanie i odbiór orzeczeń oraz za wspomaganie właściwych organów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2245/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 10).

3. Sekretariat Generalny Rady udostępnia otrzymane informacje wszystkim Państwom Członkowskim i Komisji.

Artykuł 3

Prawa podstawowe

Niniejsza decyzja ramowa nie narusza obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych zawartych w art. 6 Traktatu.

Artykuł 4

Przekazywanie orzeczeń i włączenie organu centralnego

1. Orzeczenie, wraz z zaświadczeniem przewidzianym w niniejszym artykule, może zostać przekazane właściwemu organom Państwa Członkowskiego, w którym osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której wydano orzeczenie, posiada mienie lub uzyskuje dochody, zwykle zamieszkuje lub, w przypadku osoby prawnej, posiada zarejestrowaną siedzibę.

2. Zaświadczenie, którego standardowy formularz zamieszczony jest w Załączniku, musi być podpisane, a jego treść poświadczona jako zgodna z prawdą przez właściwy organ w państwie wydającym.

3. Właściwy organ w państwie wydającym przekazuje orzeczenie lub jego uwierzytelniony odpis, wraz z zaświadczeniem, bezpośrednio właściwemu organowi w państwie wykonującym za pomocą jakiegokolwiek środka umożliwiającego uzyskanie dokumentu pisemnego pozwalającego państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności. Oryginał orzeczenia, lub jego uwierzytelniony odpis, oraz oryginał zaświadczenia należy przesłać państwu wykonującemu, na jego żądanie. Wszystkie urzędowe zawiadomienia należy również kierować bezpośrednio do powyższych właściwych organów.

4. Państwo wydające przekazuje dane orzeczenie tylko jednemu państwu wykonującemu.

5. Jeżeli właściwemu organowi w państwie wydającym nie jest znany właściwy organ w państwie wykonującym, podejmuje on niezbędne starania w celu uzyskania takiej informacji od państwa wykonującego, również poprzez punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej ⁽²⁾.

6. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymuje orzeczenie, nie jest właściwy do uznania go oraz do podjęcia środków niezbędnych do jego wykonania, przekazuje orzeczenie z urzędu właściwemu organowi i informuje o tym odpowiednio właściwy organ w państwie wydającym.

⁽²⁾ Wspólne działanie Rady 98/428/WSiSW z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie utworzenia Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U. L 191 z 7.7.1998, str. 4).

7. Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia, odpowiednio, mogą powiadomić w drodze deklaracji, że orzeczenia wraz z zaświadczeniami muszą być przekazywane za pośrednictwem ich organu lub organów centralnych określonych przez nie w deklaracji. Te Państwa Członkowskie mogą w każdym momencie, w drodze kolejnej deklaracji, ograniczyć zakres takiej deklaracji w celu rozszerzenia zakresu stosowania przepisów ust. 3. Państwa te uczynią tak, gdy zaczną w stosunku do nich obowiązywać przepisy Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen o wzajemnej pomocy prawnej. Wszystkie deklaracje składane są w Sekretariacie Generalnym Rady i notyfikowane Komisji.

Artykuł 5

Zakres

1. Następujące przestępstwa i wykroczenia, jeśli są karalne w państwie wydającym oraz zdefiniowane w sposób określony w prawie państwa wydającego, stanowią, bez konieczności weryfikacji ich karalności w obu państwach, podstawę uznania i wykonania orzeczenia, zgodnie z postanowieniami niniejszej decyzji ramowej:

- udział w organizacjach przestępczych,
- terroryzm,
- handel ludźmi,
- wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca,
- nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,
- nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,
- korupcja,
- nadużycia finansowe, w tym mające negatywny wpływ na interesy finansowe Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich,
- pranie wpływów pieniężnych z przestępczości,
- fałszowanie walut, w tym waluty euro,
- przestępczość komputerowa,
- przestępczość w dziedzinie ochrony środowiska, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt i roślin oraz ich odmianami,
- ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania,
- zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała,
- nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi,
- porwanie, bezprawne przetrzymywanie i branie zakładników,
- rasizm i ksenofobia,
- kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni,
- nielegalny handel przedmiotami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,
- oszustwo,
- ściąganie haraczy i wymuszanie,
- podrabianie towarów i piractwo,
- fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi,
- fałszowanie środków płatniczych,
- nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost,
- nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi,
- handel kradzionymi pojazdami,
- gwałt,
- podpalenie,
- przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- bezprawne zajęcie samolotu/statku,
- sabotaż,
- naruszenie przepisów ruchu drogowego, w tym łamanie przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku oraz przepisów dotyczących towarów niebezpiecznych,
- przemyt towarów,
- naruszenia praw własności intelektualnej,
- groźby i akty przemocy wobec osób, w tym agresywne zachowanie podczas imprez sportowych,
- uszkodzenie mienia,
- kradzież,
- przestępstwa lub wykroczenia określone przez państwo wydające w celu wykonania zobowiązań wynikających z aktów prawnych przyjętych na mocy Traktatu WE lub tytułu VI Traktatu UE.

2. Rada może w dowolnym czasie podjąć decyzję, stanowiąc jednomyślnie po konsultacji z Parlamentem Europejskim, zgodnie z art. 39 ust. 1 Traktatu UE, o dodaniu innych kategorii przestępstw lub wykroczeń do wykazu zawartego w ust. 1.

Rada rozważa, w świetle sprawozdania przedłożonego przez Komisję na podstawie art. 20 ust. 5, czy wykaz ten należy rozszerzyć lub zmienić. Rada ponownie rozważa to zagadnienie na późniejszym etapie, opierając się na sprawozdaniu ze stosowania decyzji ramowej w praktyce, sporządzonym przez Komisję w terminie 5 lat od daty określonej w art. 20 ust. 1.

3. W przypadku przestępstw lub wykroczeń innych niż objęte ust. 1 państwo wykonujące może uznać i wykonać orzeczenie z zastrzeżeniem warunku, że orzeczenie dotyczy czynu stanowiącego przestępstwo lub wykroczenie zgodnie z prawem państwa wykonującego, niezależnie od jego znamion oraz jego określenia.

Artykuł 6

Uznawanie i wykonywanie orzeczeń

Właściwe organy w państwie wykonującym uznają orzeczenie, które zostało przekazane zgodnie z art. 4, z pominięciem dalszych formalności i niezwłocznie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu jego wykonania, o ile właściwy organ nie zdecyduje o powołaniu się na podstawy odmowy uznania lub wykonania przewidziane w art. 7.

Artykuł 7

Podstawy odmowy uznania lub wykonania

1. Właściwe organy w państwie wykonującym mogą odmówić uznania lub wykonania orzeczenia, jeżeli nie przekazano zaświadczenia przewidzianego w art. 4, jest ono niekompletne lub w sposób oczywisty jest niezgodne z treścią orzeczenia.

2. Właściwy organ w państwie wykonującym może również odmówić uznania i wykonania orzeczenia, jeżeli zostanie wykazane, że:

- a) przeciwko osobie ukaranej zostało w państwie wykonującym wydane orzeczenie dotyczące tych samych czynów lub też orzeczenie takie zostało wydane w państwie innymi niż państwo wydające lub wykonujące i zostało ono wykonane;
- b) w jednym z przypadków, określonych w art. 5 ust. 3, orzeczenie dotyczy czynów, które nie stanowią przestępstwa lub wykroczenia w świetle prawa państwa wykonującego;

c) wykonanie orzeczenia uległo przedawnieniu zgodnie z prawem państwa wykonującego, w przypadku gdy orzeczenie dotyczy czynu, który podlega jurysdykcji państwa wykonującego zgodnie z jego prawem;

d) orzeczenie dotyczy czynów, które:

- i) w świetle prawa państwa wykonującego uważa się za popełnione w całości bądź w części na terytorium państwa wykonującego lub w miejscu traktowanym jak jego terytorium; lub
- ii) zostały popełnione poza terytorium państwa wydającego, a prawo państwa wykonującego nie dopuszcza ścigania takiego rodzaju przestępstw lub wykroczeń, jeśli zostały one popełnione poza jego terytorium;

e) zgodnie z prawem państwa wykonującego istnieje immunitet uniemożliwiający wykonanie orzeczenia;

f) orzeczenie zostało wydane przeciwko osobie fizycznej, która zgodnie z prawem państwa wykonującego ze względu na swój wiek nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, w odniesieniu do których wydano orzeczenie;

g) zgodnie z zaświadczeniem przewidzianym w art. 4, osoba, której ono dotyczy:

- i) w przypadku procedury pisemnej, nie została poinformowana, zgodnie z prawem państwa wydającego, osobiście lub za pośrednictwem przedstawiciela ustanowionego zgodnie z przepisami krajowymi o swoim prawie do kwestionowania słuszności zarzutów oraz o ograniczeniach czasowych takiego środka prawnego; lub

- ii) nie stawiała się osobiście, chyba że w zaświadczeniu stwierdzono, iż:

— osoba ta została zgodnie z prawem państwa wydającego powiadomiona osobiście lub za pośrednictwem przedstawiciela ustanowionego zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi, lub

— że osoba ta stwierdziła, że nie kwestionuje słuszności zarzutów;

h) kara o charakterze pieniężnym jest niższa niż 70 EUR lub równowartość tej kwoty.

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i ust. 2 lit. c) i g) przed podjęciem decyzji o odmowie uznania i wykonania orzeczenia w całości lub w części właściwy organ w państwie wykonującym porozumiewa się przy użyciu odpowiednich środków z właściwym organem w państwie wydającym i w odpowiednich przypadkach zwraca się z prośbą o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.

Artykuł 8

Określenie kwoty do zapłaty

1. W przypadku stwierdzenia, że orzeczenie dotyczy czynów, które nie zostały popełnione na terytorium państwa wydającego, państwo wykonujące może zdecydować o obniżeniu kwoty egzekwowanej kary o charakterze pieniężnym do wysokości maksymalnej kary za te same czyny przewidzianej w prawie krajowym państwa wykonującego, w przypadkach, w których takie czyny podlegają jurysdykcji tego państwa.

2. Właściwy organ w państwie wykonującym w razie potrzeby przelicza wysokość kary na walutę państwa wykonującego po kursie wymiany obowiązującym w dniu wymierzenia kary.

Artykuł 9

Prawo regulujące wykonanie

1. Bez uszczerbku dla ust. 3 niniejszego artykułu i art. 10, wykonanie orzeczenia podlega prawu państwa wykonującego w taki sam sposób, jak egzekwowanie kar o charakterze pieniężnym wymierzonych przez państwo wykonujące. O postępowaniu egzekucyjnym i podejmowanych w związku z nim środkach, łącznie z przyczynami jego umorzenia, decydują wyłącznie organy państwa wykonującego.

2. W przypadku gdy osoba ukarana może przedstawić dowód uiszczenia kary w całości lub w części w jednym z państw, właściwy organ państwa wykonującego porozumiewa się z właściwym organem państwa wydającego w sposób określony w art. 7 ust. 3. Kwoty ściągnięte w jakikolwiek sposób na poczet kary w którymkolwiek państwie są odliczane w całości od kwoty, która ma być wyegzekwowana w państwie wykonującym.

3. Kara o charakterze pieniężnym nałożona na osobę prawną podlega egzekucji, nawet jeżeli państwo wykonujące nie uznaje zasady odpowiedzialności karnej osób prawnych.

Artykuł 10

Pozbawienie wolności lub inna kara stosowana zastępczo w przypadku nieściągalności kary o charakterze pieniężnym

W przypadku gdy wykonanie orzeczenia w całości lub w części jest niemożliwe, państwo wykonujące może zastosować kary zastępcze, w tym karę pozbawienia wolności, jeżeli jego prawo przewiduje to w takich przypadkach, a państwo wydające zezwoliło na zastosowanie takich kar zastępczych w zaświadczeniu, o którym mowa w art. 4. Wymiar kary zastępczej jest określany zgodnie z prawem państwa wykonującego, lecz nie przekracza maksymalnego wymiaru określonego w zaświadczeniu przekazanym przez państwo wydające.

Artykuł 11

Amnestia, ułaskawienie, rewizja orzeczenia

1. Państwo wydające oraz państwo wykonujące może udzielić amnestii lub ułaskawienia.

2. Bez uszczerbku dla art. 10, jedynie państwo wydające może rozstrzygać wnioski o rewizję orzeczenia.

Artykuł 12

Zakończenie egzekucji

1. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie powiadamia właściwy organ państwa wykonującego o wszelkich orzeczeniach lub środkach powodujących wygaśnięcie wykonalności orzeczenia lub powodujących jego wycofanie z państwa wykonującego z jakiegokolwiek innego powodu.

2. Państwo wykonujące zaprzestaje wykonywania orzeczenia bezpośrednio po powiadomieniu go o takim orzeczeniu lub środku przez właściwy organ państwa wydającego.

Artykuł 13

Kwoty uzyskane z egzekucji orzeczeń

Kwoty uzyskane z egzekucji orzeczeń przypadają państwu wykonującemu, o ile państwo wydające i wykonujące nie postanowiły inaczej, szczególnie w sprawach, o których mowa w art. 1 lit. b) pkt ii).

Artykuł 14

Powiadomienie przez państwo wykonujące

Właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie powiadamia właściwy organ państwa wydającego za pomocą jakiegokolwiek środka umożliwiającego uzyskanie dokumentu pisemnego o:

- przekazaniu orzeczenia właściwemu organowi, zgodnie z art. 4 ust. 6;
- decyzjach o odmowie uznania i wykonania orzeczenia, zgodnie z art. 7 lub art. 20 ust. 3, wraz z ich uzasadnieniem;
- niewykonaniu orzeczenia w całości lub w części z powodów określonych w art. 8, art. 9 ust. 1 i 2, oraz w art. 11 ust. 1;

- d) wykonaniu orzeczenia – bezpośrednio po zakończeniu jego wykonywania;
- e) zastosowaniu kary zastępczej, zgodnie z art. 10.

Artykuł 15

Skutki przekazania orzeczenia

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, państwo wydające nie może prowadzić egzekucji orzeczenia przekazanego zgodnie z art. 4.
2. Przywrócenie prawa wykonania orzeczenia przez państwo wydające następuje:
 - a) po powiadomieniu go przez państwo wykonujące o całkowitym lub częściowym niewykonaniu lub odmowie uznania lub wykonania orzeczenia na podstawie art. 7, z wyjątkiem art. 7 ust. 2 lit. a), na podstawie art. 11 ust. 1 lub art. 20 ust. 3; lub
 - b) gdy państwo wykonujące zostało powiadomione przez państwo wydające, że orzeczenie zostało wycofane z państwa wykonującego zgodnie z art. 12.
3. Jeżeli po przekazaniu orzeczenia zgodnie z art. 4 organ państwa wykonującego otrzyma jakąkolwiek kwotę, którą osoba ukarana zapłaciła dobrowolnie na podstawie orzeczenia, organ ten niezwłocznie informuje o tym właściwy organ w państwie wykonującym. Stosuje się art. 9 ust. 2.

Artykuł 16

Języki

1. Zaświadczenie, którego standardowy formularz zamieszczony jest w Załączniku, należy przetłumaczyć na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego. Każde z Państw Członkowskich może, w chwili przyjęcia niniejszej decyzji ramowej lub w terminie późniejszym, oświadczyć w deklaracji złożonej w Sekretariacie Generalnym Rady, że będzie przyjmowało tłumaczenie w jednym lub kilku innych językach urzędowych instytucji Unii.
2. Wykonanie orzeczenia może zostać zawieszona na czas niezbędny do uzyskania jego tłumaczenia na koszt państwa wykonującego.

Artykuł 17

Koszty

Państwa Członkowskie nie będą dochodzić od siebie zwrotu kosztów wynikających ze stosowania niniejszej decyzji ramowej.

Artykuł 18

Stosunek do innych umów i porozumień

Niniejsza decyzja ramowa nie wyklucza stosowania dwustronnych i wielostronnych umów lub porozumień między Państwami Członkowskimi w zakresie, w jakim takie umowy lub porozumienia pozwalają na wyjście poza przepisy niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do dalszego uproszczenia lub ułatwienia procedur egzekwowania kar o charakterze pieniężnym.

Artykuł 19

Terytorialny zakres stosowania

Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie do Gibraltaru.

Artykuł 20

Wykonanie

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej decyzji ramowej do dnia 22 marca 2007 r.
2. Każde Państwo Członkowskie może ograniczyć stosowanie niniejszej decyzji ramowej przez okres nieprzekraczający 5 lat od daty jej wejścia w życie:
 - a) do orzeczeń wymienionych w art. 1 lit. a) pkt i) i iv); i/lub
 - b) w odniesieniu do osób prawnych, do orzeczeń odnoszących się do działań, w przypadku których europejski akt prawny przewiduje stosowanie zasady odpowiedzialności osób prawnych.

Państwo Członkowskie, które chce skorzystać z przepisów niniejszego ustępu, przekazuje Sekretarzowi Generalnemu Rady odpowiednią deklarację w tej sprawie po przyjęciu niniejszej decyzji ramowej. Deklaracja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Każde Państwo Członkowskie może odmówić uznania i wykonania orzeczenia, w przypadku gdy zaświadczenie określone w art. 4 pozwala podejrzewać, że naruszone zostały prawa podstawowe lub podstawowe zasady prawne zawarte w art. 6 Traktatu. W takim przypadku zastosowanie ma procedura określona w art. 7 ust. 3.

4. Każde Państwo Członkowskie może stosować zasadę wzajemności w odniesieniu do Państwa Członkowskiego korzystającego z przepisu ust. 2.

5. Państwa Członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady i Komisji tekst przepisów przenoszących do ich prawa krajowego zobowiązania nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej. Na podstawie sprawozdania sporządzonego przez Komisję na podstawie tych informacji Rada, nie później niż 22 marca 2008 r., ocenia, w jakim zakresie Państwa Członkowskie wykonały niniejszą decyzją ramową.

6. Sekretariat Generalny Rady powiadamia Państwa Członkowskie oraz Komisję o deklaracjach złożonych zgodnie z art. 4 ust. 7 i art. 16.

7. Bez uszczerbku dla art. 35 ust. 7 Traktatu, Państwo Członkowskie, które doświadczyło ze strony innego Państwa Członkowskiego powtarzających się trudności we wzajemnym uznaniu i wykonywaniu orzeczeń lub braku działania w tym zakresie, które to problemy nie zostały rozwiązane w drodze dwustronnych konsultacji, może poinformować o tym Radę w celu umożliwienia oceny wykonania niniejszej decyzji ramowej na poziomie Państw Członkowskich.

8. Każde Państwo Członkowskie, które w danym roku kalendarzowym stosowało przepis ust. 3, na początku kolejnego roku kalendarzowego informuje Radę i Komisję o przypadkach odmowy uznania lub wykonania orzeczenia z powodów określonych w tym przepisie.

9. W terminie 7 lat od daty wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej Komisja sporządzi sprawozdanie na podstawie otrzymanych informacji, do którego załączy wszelkie inicjatywy, które uzna za stosowne. Na podstawie sprawozdania Rada dokona przeglądu niniejszego artykułu w celu rozważenia, czy ust. 3 powinien zostać zachowany, czy zastąpiony przepisem bardziej szczegółowym.

Artykuł 21

Wejście w życie

Niniejsze decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 lutego 2005 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

N. SCHMIT

ZAŁĄCZNIK

ZAŚWIADCZENIE

określone w art. 4 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym

a)

* Państwo wydające:

* Państwo wykonujące:

b) Organ, który wydał orzeczenie nakładające karę o charakterze pieniężnym:

Nazwa:

Adres:

.....

Sygnatura akt (...)

Nr tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)

Nr faksu (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)

Adres poczty elektronicznej: (jeśli dostępny)

Języki, w których można porozumiewać się z organem wydającym

.....

Informacje dotyczące osoby/osób kontaktowych, od których można uzyskać dodatkowe informacje w celu wykonania orzeczenia lub, w odpowiednich przypadkach, w celu przekazania państwu wydającemu kwot uzyskanych z egzekucji (nazwisko, tytuł/stanowisko służbowe, nr tel., nr faksu oraz, jeśli jest dostępny, adres poczty elektronicznej):

.....

.....

- c) Organ właściwy w sprawie wykonania orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym w państwie wydającym (jeśli inny niż organ określony w pkt. b)):

Nazwa:

.....

Adres:

.....

Nr tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)

Nr faksu (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)

Adres poczty elektronicznej: (jeśli dostępny)

Języki, w których można porozumiewać się z organem właściwym w sprawie wykonania orzeczenia

.....

Informacje dotyczące osoby/osób kontaktowych, od których można uzyskać dodatkowe informacje w celu wykonania orzeczenia lub, w odpowiednich przypadkach, w celu przekazania państwu wydającemu kwot uzyskanych z egzekucji (nazwisko, tytuł/stanowisko służbowe, nr tel., nr faksu oraz, jeśli jest dostępny, adres poczty elektronicznej):

.....

.....

- d) Jeżeli za administracyjne przekazywanie orzeczeń nakładających kary o charakterze pieniężnym w państwie wydającym odpowiedzialny jest organ centralny:

Nazwa organu centralnego:

.....

Osoba kontaktowa, jeśli dotyczy (tytuł/stanowisko służbowe i nazwisko):

.....

Adres:

.....

Sygnatura akt

Tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)

Tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)

Adres poczty elektronicznej (jeśli dostępny):

e) Organ lub organy, z którymi można się kontaktować (w przypadku gdy wypełnione zostały pkt c) i/lub d)):

Z organem wymienionym w punkcie b)

można się kontaktować w kwestiach dotyczących:

Z organem wymienionym w punkcie c)

można się kontaktować w kwestiach dotyczących:

Z organem wymienionym w punkcie d)

można się kontaktować w kwestiach dotyczących:

f) Informacje dotyczące osób fizycznych lub prawnych, na które nałożono kary o charakterze pieniężnym:

1. W przypadku osoby fizycznej:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe:

Pseudonimy, jeśli dotyczy:

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeśli dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Ostatni znany adres:

Język(-i) zrozumiałe dla danej osoby (jeśli znane):

a) Jeżeli orzeczenie przekazywane jest państwu wykonującemu, z uwagi na fakt, że osoba, przeciwko której wydano orzeczenie, stale zamieszkuje w tym państwie, należy dodać następujące informacje:

Miejsce stałego zamieszkania w państwie wykonującym:

b) Jeżeli orzeczenie przekazywane jest państwu wykonującemu z uwagi na fakt, że osoba, przeciwko której wydano orzeczenie, posiada mienie w tym państwie, należy dodać następujące informacje:

Opis mienia osoby:

Lokalizacja mienia osoby:

- c) Jeżeli orzeczenie przekazywana jest państwu wykonującemu z uwagi na fakt, że osoba, przeciwko której wydano orzeczenie, uzyskuje dochody w tym państwie, należy dodać następujące informacje:

Opis źródła/źródeł dochodu osoby:

Lokalizacja źródła/źródeł dochodu osoby:

2. W przypadku osoby prawnej:

Nazwa:

Forma osoby prawnej:

Numer rejestrowy (jeśli dostępny) ⁽¹⁾:

Zarejestrowana siedziba (jeśli takie dane są dostępne) ⁽¹⁾:

Adres osoby prawnej:

- a) Jeżeli orzeczenie przekazywane jest państwu wykonującemu z uwagi na fakt, że osoba prawna, przeciwko której wydano orzeczenie, posiada mienie w tym państwie, należy dodać następujące informacje:

Opis mienia osoby prawnej:

Lokalizacja mienia osoby prawnej:

.....

- b) Jeżeli orzeczenie przekazywana jest państwu wykonującemu z uwagi na fakt, że osoba prawna, przeciwko której wydano orzeczenie, uzyskuje dochody w tym państwie, należy dodać następujące informacje:

Opis źródła/źródeł dochodu osoby prawnej:

Lokalizacja źródła/źródeł dochodu osoby prawnej:

.....

- g) Orzeczenie nakładające karę o charakterze pieniężnym:

1. Charakter orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym (zaznaczyć odpowiednie pole):

- i) Orzeczenie sądu państwa wydającego w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego.
- ii) Orzeczenie organu państwa wydającego innego niż sąd w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego. Niniejszym potwierdza się, że danej osobie zapewniono możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych.
- iii) Orzeczenie organu państwa wydającego innego niż sąd w odniesieniu do czynów podlegających karze zgodnie z prawem państwa wydającego jako naruszenie przepisów. Niniejszym potwierdza się, że danej osobie zapewniono możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych.
- iv) Orzeczenie sądu właściwego także w sprawach karnych, które dotyczy orzeczenia, o którym mowa w pkt iii).

Orzeczenie wydano dnia (data)

⁽¹⁾ Jeżeli decyzja przekazywana jest państwu wykonującemu z uwagi na fakt, że osoba prawna, przeciwko której wydano orzeczenie, posiada zarejestrowaną siedzibę w tym państwie, należy obowiązkowo wypełnić rubryki Numer rejestrowy i Siedziba.

Orzeczenie stało się prawomocne dnia (data)

Sygnatura orzeczenia (jeśli dostępna):

Kara o charakterze pieniężnym stanowi zobowiązanie do zapłaty (zaznaczyć odpowiednie pole(-a) i wpisać kwotę(-y) ze wskazaniem waluty):

- i) Określonej w orzeczeniu kwoty pieniężnej w związku z popełnieniem przestępstwa lub wykroczenia.

Kwota:

- ii) Zadośćuczynienia zasądzonego w tym samym orzeczeniu na rzecz pokrzywdzonych, jeżeli pokrzywdzony nie może w ramach tego postępowania zgłaszać roszczeń cywilnoprawnych, a sąd działa w ramach wykonywania swojej właściwości w sprawach karnych.

Kwota:

- iii) Kwoty pieniężnej na poczet kosztów postępowania sądowego lub administracyjnego prowadzącego do wydania orzeczenia.

Kwota:

- iv) Kwoty pieniężnej na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom zasądzonej w tym samym orzeczeniu.

Kwota:

Łączna kwota kary o charakterze pieniężnym ze wskazaniem waluty:

.....

- 2. Streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w jakich przestępstwo(-a) lub wykroczenie(-a) zostało(-y) popełnione, z uwzględnieniem czasu i miejsca:

.....

.....

.....

.....

.....

Rodzaj i kwalifikacja prawna przestępstw(-a) lub wykroczeń(-nia) i mający zastosowanie przepis ustawy, na podstawie którego wydano orzeczenie:

.....

.....

.....

- 3. Zaznaczając odpowiednie pole/pola, należy potwierdzić zakres, w jakim przestępstwo(-a) lub wykroczenie(-nia) określone w pkt. 2 powyżej stanowi(-ą) jedno lub kilka następujących przestępstw lub wykroczeń:

- udział w organizacjach przestępczych;
- terroryzm;
- handel ludźmi;
- wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca;
- nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;
- nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;

- korupcja;
- nadużycia finansowe, w tym mające negatywny wpływ na interesy finansowe Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- pranie wpływów pieniężnych z przestępczości;
- fałszowanie walut, w tym waluty euro;
- przestępczość komputerowa;
- przestępczość w dziedzinie ochrony środowiska, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt i roślin oraz ich odmianami;
- ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania;
- zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała;
- nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi;
- porwanie, bezprawne przetrzymywanie i branie zakładników;
- rasizm i ksenofobia;
- kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni;
- nielegalny handel przedmiotami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- oszustwo;
- ściąganie haraczy i wymuszanie;
- podrabianie towarów i piractwo;
- fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi;
- fałszowanie środków płatniczych;
- nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost;
- nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi;
- handel kradzionymi pojazdami;
- gwałt;
- podpalenie;
- przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- bezprawne zajęcie samolotu/statku;
- sabotaż;
- naruszenie przepisów ruchu drogowego, w tym łamanie przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku oraz przepisów dotyczących towarów niebezpiecznych;
- przemyt towarów;
- naruszenia praw własności intelektualnej;
- groźby i akty przemocy wobec osób, w tym agresywne zachowanie podczas imprez sportowych;
- szkody wynikające z przestępstwa;

- kradzież;
- przestępstwa lub wykroczenia określone przez państwo wydające w celu wykonania zobowiązań wynikających z aktów prawnych przyjętych na mocy Traktatu WE lub tytułu VI Traktatu UE.

Jeżeli zaznaczono to pole, należy podać dokładne brzmienie przepisu aktu prawnego przyjętego na podstawie Traktatu WE lub Traktatu UE, dotyczącego danego przestępstwa lub wykroczenia:

.....

4. W zakresie, w jakim pkt. 3 nie obejmuje przestępstw(-a) lub wykroczeń(-nia) określonego (określonych) w pkt. 2 powyżej, należy przedstawić pełny opis danego (danych) przestępstw(-a) lub wykroczeń(-nia):

.....

h) Status orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym

1. Należy potwierdzić, że (zaznaczając odpowiednie pola):

- a) orzeczenie jest prawomocne
- b) zgodnie z wiedzą organu wydającego zaświadczenie, w odniesieniu do tych samych czynów w państwie wykonującym nie zostało wydane orzeczenie przeciwko tej samej osobie oraz że żadne takie orzeczenie wydane w to innym państwie niż państwo wydające lub wykonujące nie zostało wykonane.

2. Należy wskazać, czy sprawa podlegała procedurze pisemnej:

- a) Nie podlegała.
- b) Tak, podlegała. Potwierdza się, że dana osoba została poinformowana, zgodnie z prawem państwa wydającego osobiście lub za pośrednictwem przedstawiciela ustanowionego zgodnie z przepisami krajowymi, o swoim prawie do kwestionowania słuszności zarzutów oraz o ograniczeniach czasowych takiego środka prawnego.

3. Należy wskazać, czy dana osoba osobiście stawiała się na rozprawie:

- a) Tak, stawiała się osobiście.
- b) Nie stawiała się osobiście. Potwierdza się, że:
 - osoba ta została poinformowana zgodnie z prawem państwa wydającego osobiście lub za pośrednictwem przedstawiciela ustanowionego zgodnie z krajowym przepisami proceduralnymi;
 - lub
 - osoba ta stwierdziła, że nie kwestionuje słuszności zarzutów.

4. Częściowa zapłata kary

Jeżeli jakakolwiek część kary została już zapłacona w państwie wydającym lub, według wiedzy organu wydającego zaświadczenie, w innym państwie, należy wskazać kwotę, która została zapłacona:

.....

i) Kary zastępcze, w tym pozbawienie wolności

1. Należy określić, czy państwo wydające zezwala na zastosowanie przez państwo wykonujące kar zastępczych w przypadku, gdy nie jest możliwe wykonanie orzeczenia nakładającego karę w całości lub w części:

tak

nie

2. Jeżeli tak, należy określić, jakie rodzaje kar mogą być zastosowane (charakter, maksymalny wymiar kary):

Pozbawienie wolności. Maksymalny wymiar:

Praca społecznie użyteczna (lub odpowiednik). Maksymalny wymiar

Inne rodzaje kar. Opis:

.....

j) Inne okoliczności istotne dla sprawy (informacje nieobowiązkowe):

.....

.....

k) Tekst orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym został załączony do zaświadczenia.

Podpis organu wydającego zaświadczenie oraz/lub osoby lub osób działających w jego imieniu potwierdzający prawdziwość zawartych w nim danych:

.....

Nazwisko:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe):

Data:

Pieczczę urzędowa (jeśli dostępna)